

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Guðlaug B. Ólafsdóttir, Hildigunnur Hafsteinsdóttir og Jóhann Tómas Sigurðsson.

Fyrir er tekið **mál nr. 103/2011**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 9. desember 2011, með kvörtun sóknaraðila, dagsettri 9. desember 2011. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 12. desember 2011, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi, dagsettu 22. desember 2011. Var bréfið sent sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dagsettu 28. desember 2011, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust frá lögmanni sóknaraðila, með bréfi dagsettu 11. janúar 2012.

Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 24. febrúar og 2. og 16. mars 2012.

II.

Málsatvik.

Þann 2. júní 2005 var veðskuldabréf í erlendum myntum/mynteiningum, nr. X, gefið út. Sóknaraðili viðurkenndi að skulda FF eða þeim sem hann vísaði til eftirtalda fjárhæð, JPY 6.645.400, eða jafnvirði þeirrar fjárhæðar í íslenskum krónum, erlendum myntum eða mynteiningum, miðað við sölugengi í íslenskum sparisjóðum á gjalddaga eða greiðsludegi. Þá var tekið fram að fjárhæð þessa, sem væri endurlánað erlent lánsfé, skyldi endurgreiða á 15 árum, á 1 mánaða fresti, í fyrsta sinn 3. júlí 2005, með lokagjalddaga 3. júní 2020. Varnaraðili hefur nú tekið yfir skuldbindingu samkvæmt skuldabréfinu.

Af höfuðstól skuldarinnar, eins og hann væri á hverjum tíma, skyldi greiða vexti sem tækju mið af 1 mánaða LIBOR/EURIBOR vöxtum eins og þeir væru á alþjóðlegum fjármagnsmarkaði á hverjum gjalddaga fyrir sig. Að auki skyldi greiða 2% vaxtaálag. Vextir væru breytilegir og breyttust á gjalddögum skuldarinnar, þ.e. í upphafi hvers vaxtatímabils, sem væri einn mánuður í senn, að fyrsta vaxtatímabilinu undanskildu, á því miðuðust vextirnir við LIBOR vexti sem í gildi væru á kaupdegi bréfsins, að viðbættu álagi.

Samkvæmt veðskuldabréfinu var skuldara heimilt að ákveða breytingu á myntsamsetningu skuldabréfsins, enda tilkynnti hann það til lánveitanda a.m.k. með eins dags fyrirvara og undirritaði yfirlýsingu þar um.

Sóknaraðili veitti varnaraðila heimild til þess að skuldfæra reikning sinn nr. Y, fyrir afborgunum, vöxtum og innheimtukostnaði af láninu á gjalddögum. Drægist

greiðslan fram yfir gjalddaga var skuldareiganda heimilt að láta gengistryggingu haldast á gjaldfallinni fjárhæð til greiðsludags. Skuldareigandi áskildi sér rétt til að yfirfæra jafnvirði eftirstöðva fjárhæða lánsins yfir í íslenskar krónur, m.v. sölugengi í íslenskum sparisjóðum á gjalddaga eða greiðsludegi en skyldi jafnframt tilkynna skuldara um viðmiðunardag við upphaf innheimtu skuldarinnar.

Til tryggingar greiðslu skuldarinnar var fasteignin, A, sett að veði á 1. veðrétti. Þá var tekið fram að vanefndi lántaki skuld samkvæmt samningnum væri varnaraðila heimilt að umreikna skuldina í íslenskar krónur á gjalddaga miðað við skráð sölugengi Seðlabanka Íslands í þeim myntum/mynteiningum sem skuldin samanstæði af.

Á skjalinu kaupkvittun kom fram að upphæð láns væri JPY 6.645.400, gengi væri 0,59900 og upphæð í ISK væri 3.980.595. Að frádregnu lántökugjaldi, stimpilgjaldi, umsjón með þinglýsingu, gerð skuldabréfs, tryggingarbréfs eða handveðs og þinglýsingar væri lánið samtals ISK 3.877.130. Á kaupkvittuninni kom einnig fram áætlað greiðsluflæði miðað við greiðsluskilmála og vexti. Var það, þ.e. afborganir og vextir, tiltekið í JPY.

Sóknaraðili fór fram á það við umboðsmann skuldara að embættið svaraði því hvort endurreikna bæri lánið. Þann 7. október 2011 svaraði umboðsmaður skuldara sóknaraðila á þá leið að miðað við þau gögn sem umboðsmaður skuldara hefði undir höndum væri skuldbindingin tengd við gengi erlendra gjaldmiðla með ólögmatum hætti og varnaraðila bæri því að endurreikna hana, skv. 18. gr. laga nr. 38/2001.

Sóknaraðili leitaði til varnaraðila með ósk um endurútreikning á láninu. Þann 10. október 2011, hafnaði varnaraðili ósk sóknaraðila með tölvupósti. Þann 19. október 2011 fór sóknaraðili fram á fá afstöðu varnaraðila senda skriflega og undirritaða með formlegum hætti. Þann 20. október 2011 fékk sóknaraðili formlega höfnun frá varnaraðila.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dagsettri 9. desember 2011.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst endurútreiknings á erlendu láni nr. X, í samræmi við lög nr. 151/2010 og 18. gr. laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu.

Sóknaraðili telur rétt að árétt að Hæstiréttur hafi komist að þeirri niðurstöðu í málum nr. 92/2010 og 153/2010 að lög nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu heimili ekki að lán í íslenskum krónum séu verðtryggð með því að binda þau við gengi erlendra gjaldmiðla, þar sem slíkt sé í andstöðu við 13. og 14. gr. laganna. Sambærilega niðurstöðu megi finna í dómum Hæstaréttar í málum nr. 603/2010, 604/2010, 30/2011, 31/2011 og 155/2011.

Sóknaraðili vísar til þess að í texta veðskuldabréfsins komi fram að um gengistryggingu sé að ræða. Þannig sé það berum orðum tekið fram í skuldabréfinu og sé það því sambærilegt þeim samningum sem fjallað hafi verið um í dómum Hæstaréttar í málum nr. 92/2010 og 153/2010. Geti varnaraðili því ekki byggt á því að skuldabréfið innihaldi ekki gengistryggingu þegar það komi berum orðum fram í bréfinu sjálfu sem samið hafi verið einhliða af bankanum.

Sóknaraðili vísar til þess að ekki sé hægt að túlka það orðalag að sóknaraðili skuldi JPY 6.645.400 „eða jafnvirði þeirra fjárhæða í íslenskum krónum, erlendum myntum eða mynteiningum, miðað við sölugengi í íslenskum sparisjóðum á gjalddaga eða greiðsludegi“ öðruvísi en svo að skuldin sé raunverulega í íslenskum krónum,

miðað við sölugengi JPY í íslenskum sparisjóðum á gjalddögum og greiðsludögum. Sé einhver vafi uppi um túlkun vísar sóknaraðili til andskýringarreglunnar.

Þá bendir sóknaraðili á að í veðskuldabréfinu komi fram að sóknaraðila sé heimilt að ákveða breytingu á myntsamsetningu veðskuldabréfsins, enda tilkynni hann það lánveitanda a.m.k. með eins dags fyrirvara og undirriti yfirlýsingu þar um. Sóknaraðili bendir á að í dómi Hæstaréttar í máli nr. 155/2011 þar sem Hæstiréttur hafi komist að þeirri niðurstöðu að viðkomandi lán hafi verið lán ákveðið í íslenskum krónum, bundið við erlenda gjaldmiðla, hafi dómurinn byggt niðurstöðu sína m.a. á því að í ákvæði í viðkomandi samningi um myntbreytingarheimild hafi komið glögggt fram að hinir erlendu gjaldmiðlar hafi verið til viðmiðunar. Í veðskuldabréfi því sem mál þetta varði hafi sóknaraðila verið einhliða heimilt að ákveða breytingu á myntsamsetningu veðskuldabréfsins.

Þá bendir sóknaraðili jafnframt á að í máli nr. 155/2011 hafi Hæstiréttur byggt niðurstöðu sína m.a. á því að aðalskylda sóknaraðila hafi verið efnd með greiðslu á fjárhæð í íslenskum krónum inn á bankareikning varnaraðila. Enn fremur að aðalskylda varnaraðila hafi verið efnd með greiðslu vaxta og afborgana í íslenskum krónum. Sú staða sé uppi hvað varði veðskuldabréf sóknaraðila.

Þegar litið sé til alls framangreinds verði að telja að veðskuldabréfið hafi verið lán í íslenskum krónum, bundið við gengi erlendra gjaldmiðla í andstöðu við ákvæði 13. og 14. gr. laga nr. 38/2001.

Hvað varði skyldu bankans til að endurreikna lánið skv. bráðabirgðaákvæði X í lögum nr. 38/2001, sbr. lög nr. 151/2010 komi fram í framangreindu ákvæði að afmörkun þeirra skuldbindinga sem falli undir greinina skuli vera í samræmi við ákvæði B-liðar 68. gr. laga nr. 90/2003 um tekjuskatt. Í B-lið 68. gr. laga nr. 90/2003 sé fjallað um vaxtabætur og segi þar m.a. að réttur til vaxtabóta sé bundinn við eignarhald á íbúðarhúsnæði til eigin nota. Hugtakið íbúðarhúsnæði til eigin nota sé ekki skilgreint í lögnum.

Veðskuldabréf það er mál þetta varði sé lán sem notað var vegna fasteignar sóknaraðila. Um sé að ræða heilsárshús sem sé sumarbústaður sóknaraðila. Sóknaraðili bendir á að sumarbústaðir hafi verið taldir falla undir B-lið 68. gr. laga nr. 90/2003, sbr. úrskurð yfirséðanefndar nr. 125/2005.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að kröfum sóknaraðila verði hafnað. Varnaraðili telur sér ekki skylt að endurreikna lán sóknaraðila þar sem um sé að ræða lánsform sem ekki sé sambærilegt þeim lánum sem Hæstiréttur hafi dæmt ólöglega gengistryggð. Nægi í þeim efnum að benda á dóm Hæstaréttar í máli nr. 520/2011. Þar hafi verið komist að þeirri niðurstöðu að fyrri dómar réttarins hafi ekki fordæmisgildi gagnvart tilteknum erlendum lánum, sem veitt hafi verið á grundvelli skuldabréfa, þar sem hin erlenda lánsfjárhæð hafi verið tiltekin sérstaklega. Einnig megi vísa til dóma Hæstaréttar í málum nr. 551/2011 og 552/2011.

Þá telur varnaraðili sér ekki skylt að endurreikna lánið skv. bráðabirgðaákvæði X í lögum nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu, eins og þeim hafi verið breytt með lögum nr. 151/2010, sem skyldi endurútreikning á tilteknum lánum. Ákvæðið taki einungis til lána sem tekin hafi verið vegna kaupa eða byggingar á íbúðarhúsnæði til eigin nota. Lánið sem hér um ræði falli utan þeirrar skilgreiningar en það hafi verið veitt gegn veði í sumarbústað.

Varnaraðili telur lán nr. X hafa verið raunverulega löglegt erlent lán og falli ekki undir þau fordæmi þar sem þau lán hafi verið talin ólöglega gengistryggð. Standi því ekki rök til þess að bankanum beri að endurreikna lánið.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að endurreikningi á veðskuldabréfi nr. X. Sóknaraðili krefst endurútreiknings á láninu en varnaraðili krefst þess að kröfu sóknaraðila verði hafnað.

Fyrst ber að líta til þess hvort veðskuldabréf nr. X teljist lán í erlendri mynt eða íslenskt lán bundið gengi erlendra gjaldmiðla. Með dómum Hæstaréttar í málum nr. 92/2010, 153/2010, 603/2010, 604/2010, 30/2011, 31/2011 og 155/2011 var skorið úr ágreiningi lánveitenda og lántaka, sem laut að því hvort skuldbinding lántaka gagnvart lánveitanda væri ákveðin í íslenskum krónum eða erlendum myntum. Niðurstaðan var sú að um væri að ræða lán í íslenskum krónum og að tenging höfuðstóls skuldabréfanna við gengi erlendra gjaldmiðla hefði verið ólögmæt.

Í málum nr. 92/2010 og 153/2010 bar samningur aðilanna með sér að hann var um lán í íslenskum krónum, en fjárhæðin sem ákveðin var í krónum var bundin við gengi tveggja erlendra mynta í greindum hlutföllum. Kaupverð bifreiðarinnar, sem samningurinn snerist um var einnig í íslenskum krónum og mánaðarlegar greiðslur í sama gjaldmiðli. Í skilmálum samningsins kom fram að íslensk fjárhæð hverrar afborgunar ætti að breytast eftir gengi á þeim erlendu myntum sem mið var tekið af og þá kom fram að samningurinn væri gengistryggður.

Í málum nr. 603/2010 og 604/2010 var lánsfjárhæðin ákveðin í íslenskum krónum og hana bar að endurgreiða í sama gjaldmiðli. Lánið var bundið sölugengi Seðlabanka Íslands á tilgreindum myntum sem talið var benda til þess að það væri í íslenskum krónum enda væri engin þörf á að kveða á um gengistryggingu ef lán væri í raun í erlendri mynt.

Í málum nr. 30/2011 og 31/2011 var tekið fram að fjárhæð lánsins væri skýrt tilgreind í íslenskum krónum og fjárhæð hinna erlendu gjaldmiðla kæmi hvergi fram í samningnum. Þá kom skýrt fram í beiðni um útborgun lánsins og kaupnótu að lánsfjárhæðin var greidd út í íslenskum krónum. Þá var ekki annað ráðið en að greiða hafi átt afborganir og vexti í íslenskum krónum.

Í máli nr. 155/2011 var tekið fram að eina tilgreining í samningnum á fjárhæð lánsins væri í íslenskum krónum, en hvergi var getið um fjárhæð skuldarinnar í hinum erlendu gjaldmiðlum, heldur aðeins hlutföll og viðmiðun við virði íslensku krónunnar. Þá kom glögg fram í grein 4.1. í samningnum að hinir erlendu gjaldmiðlar voru til viðmiðunar um höfuðstól skuldarinnar. Er þegar af þessari ástæðu ljóst að niðurstaða í því máli sem hér er til umfjöllunar getur ekki byggst á þessu fordæmi með þeim hætti sem sóknaraðili byggir á í málalíbúnaði sínum. Þá var tekið fram að báðir samningsaðilar efndu meginskyldur sínar samkvæmt lánssamningnum með greiðslum í íslenskum krónum.

Í dómum Hæstaréttar í málum nr. 520/2011, 551/2011 og 552/2011 er því hafnað að með vísan til þessara fordæma réttarins beri að vísa frá án kröfu, málum sem reist eru á skuldabréfum, með annars konar ákvæðum en þau skuldabréf sem talin voru fela í sér ólöglega bindingu skuldar í íslenskum krónum við erlendar myntir, enda sé skuldbinding í erlendum myntum í sjálfu sér ekki ólögmæt. Tiltekur Hæstiréttur sérstaklega í dómi sínum í máli nr. 551/2011 að „af orðlagi ákvæðanna og lögskýringargögnum verður ráðið að við úrlausn á því, hvort um sé að ræða

skuldbindingu í íslenskum krónum eða erlendum gjaldmiðli eða gjaldmiðlum, verði fyrst og fremst að líta til forms og meginefnis þeirra gerninga sem liggja til grundvallar skuldbindingunni. Í því sambandi skiptir einkum máli hvernig sjálf skuldbindingin er tilgreind í þeim.”

Í máli því sem nú er um rætt var fjárhæð veðskuldabréfsins einungis tilgreind í japönskum jenum, þ.e. 6.645.400. Verður því að telja að áðurnefndir dómar Hæstaréttar hafi ekki afgerandi fordæmisgildi í máli þessu að öðru leyti en því að miklu skipti að sjálf skuldbindingin í skuldabréfinu er tilgreind í japönskum jenum. Fær það ekki haggð þessari niðurstöðu þótt lánsfjárhæðin sé sögð að jafnvirði þeirra fjárhæða í íslenskum krónum, erlendum myntum eða mynteiningum miðað við sölugengi í íslenskum sparisjóðum á gjalddaga eða greiðsludegi, enda ber fjárhæð skuldabréfsins með sér að það sé gefið út í japönskum jenum.

Líta ber til þess að á kaupkvittun er gert ráð fyrir að afborganir og vextir fari fram í japönskum jenum og því ljóst að við gerð samningsins var gert var ráð fyrir að endurgreiðsla lánsins færi fram í japönskum jenum. Þykir ekki haggð því þótt á kaupkvittuninni komi fram að andvirði skuldabréfsins hafi verið lagt inn á reikning sóknaraðila nr. Y í íslenskum krónum.

Verður í ljósi alls framangreinds að telja að um sé að ræða löglegt erlent lán.

Ekki verður talið að umrætt lán falli undir ákvæði X til bráðabirgða í lögum nr. 38/2001, enda var lánið ekki sannanlega til öflunar á íbúðahúsi til eigin nota, sbr. B-lið 68. gr. laga nr. 90/2003 um tekjuskatt. Ekki verður fallist á með sóknaraðila að úrskurður yfirskattaneftndar í máli nr. 125/2005 hafi fordæmisgildi í því máli sem nú er um rætt, enda átti kærandi í því máli lögheimili og fasta búsetu í þeim sumarbústað sem um var deilt. Sóknaraðili hefur ekki borið því við að hafa átt lögheimili og fasta búsetu í sumarbústað þeim sem settur var að veði til tryggingar umræddu skuldabréfi. Aðstaðan er því önnur en í áðurnefndum úrskurði yfirskattaneftndar.

Í ljósi alls framangreinds verður ekki fallist á með sóknaraðila að endurreikna beri skuldabréf nr. X.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, er hafnað.

Reykjavík, 16. mars 2012

Haukur Guðmundsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Guðlaug B. Ólafsdóttir

Sérálit Geirs Arnars Marelssonar og Hildigunnar Hafsteinsdóttur

Ágreiningur aðila lýtur að því hvort endurreikna eigi veðskuldabréf nr. X í samræmi við lög nr. 151/2010. Sóknaraðili gerir þá kröfu að veðskuldabréfið verði endurreiknað í samræmi við lög nr. 151/2010 og 18. gr. laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu en varnaraðili krefst þess að kröfu sóknaraðila verði hafnað.

Af hálfu sóknaraðila er vísað til þess að Hæstiréttur hafi komist að þeirri niðurstöðu í málum nr. 92/2010 og 153/2010 að lög nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu heimili ekki að lán í íslenskum krónum séu verðtryggð með því að binda þau við gengi erlendra gjaldmiðla, þar sem slíkt sé í andstöðu við 13. og 14. gr. laganna. Sambærilega niðurstöðu megi finna í dómum Hæstaréttar í málum nr. 603/2010, 604/2010, 30/2011, 31/2011 og 155/2011.

Varnaraðili telur sér ekki skylt að endurreikna lán sóknaraðila þar sem um sé að ræða lánsform sem ekki sé sambærilegt þeim lánum sem Hæstiréttur hafi dæmt ólöglega gengistryggð. Vísar hann í því sambandi til dóms Hæstaréttar í máli nr. 520/2011. Þar hafi verið komist að þeirri niðurstöðu að fyrri dómar réttarins hafi ekki fordæmisgildi gagnvart tilteknum erlendum lánum, sem veitt hafi verið á grundvelli skuldabréfa, þar sem hin erlenda lánsfjárhæð hafi verið tiltekin sérstaklega. Varnaraðili vísar einnig til dóma Hæstaréttar í málum nr. 551/2011 og 552/2011.

Af hálfu meirihlutans er á því byggt að veðskuldabréf það sem ágreiningur er um í máli þessu sé lán í erlendum myntum og er vísað því til stuðnings til dóma Hæstaréttar í málum nr. 520/2011, 551/2011 og 552/2011. Með framangreindum dómum Hæstaréttar eru frávísunarúrskurðir héraðsdóms felldir úr gildi og þeim vísað til efnismeðferðar. Framangreindir dómar Hæstaréttar eru því ekki efnisdómar um úrlausn þess réttarágreinings sem uppi er um lögmæti lána í erlendum myntum. Í dómum Hæstaréttar kemst dómurinn ekki að þeirri niðurstöðu að umræddir lánasamningar sem til umfjöllunar eru, séu ólögmatir, heldur eingöngu að þeir séu ekki sambærilegir þeim sem fjallað er um í dómum Hæstaréttar í málum nr. 603/2010, 604/2010, 30/2011, 31/2011 og 155/2011, en á því byggði úrskurður héraðsdóms. Niðurstaða Hæstaréttar er því sú að umræddir dómar hafi ekki fordæmisgildi um ólögmati þeirra skuldbindinga sem fjallað er um.

Í dómi Hæstaréttar nr. 551/2011 er kveðið á um að í málum nr. 92/2010 og 153/2010 fari skuldbinding í erlendum gjaldmiðli ekki gegn ákvæðum 13. og 14. gr., sbr. 2. gr. laga nr. 38/2001. Samkvæmt þeim er hins vegar óheimilt að binda lán eða annars konar skuldbindingu í íslenskum krónum við gengi erlendra gjaldmiðla, svo sem tekið er fram í athugasemdum er fylgdu frumvarpi til laganna. Af orðlagi ákvæðanna og lögskýringargögnum verður ráðið að við úrlausn á því, hvort um sé að ræða skuldbindingu í íslenskum krónum eða erlendum gjaldmiðli eða gjaldmiðlum, verði fyrst og fremst að líta til forms og meginefnis þeirra gerninga sem liggja til grundvallar skuldbindingunni. Í því sambandi skiptir einkum máli hvernig sjálf skuldbindingin er tilgreind í þeim.

Eins og fram kemur í dómi Hæstaréttar nr. 551/2011 ræðst það af formi og meginefni þeirra gerninga sem liggja til grundvallar skuldbindingu hvort um sé að ræða skuldbindingu í íslenskum krónum eða erlendum gjaldmiðli. Í því máli sem hér er til umfjöllunar ber ákveðinn texti veðskuldabréfsins sem og fylgiskjöl með því, það með sér að þær skuldbindingar sem stofnað er til, séu í raun og veru, í íslenskum krónum með gengistryggingu. Í lánaumsókn og yfirlýsingum eru allar fjárhæðir tilgreindar í íslenskum krónum en í tilteknu hlutfalli í erlendum myntum. Samkvæmt greiðslufirliti eru íslenskar krónur afhentar lántaka og afborganir af láni eru inntar af hendi í íslenskum krónum. Afborganir í íslenskum krónum taka þó breytingum eftir gengi erlendra mynta. Í texta veðskuldabréfsins er einnig vikið að gengistryggingu skuldbindingar en þar segir: „*Skuldari veitir skuldareiganda heimild til þess að skuldfæra reiknings sinn við [varnaraðila] fyrir afborgunum, vöxtum og innheimtukostnaði. Dragist greiðslan fram yfir gjalddaga, er skuldareiganda heimilt að láta gengistryggingu haldast á gjaldfallinni fjárhæð til greiðsludags.*“

Á grundvelli alls framangreinds erum við því ósammála því mati meirihlutans að hér sé um löglegt lán að ræða og teljum þvert á móti að um sé að ræða lán sem bundið sé gengi erlendra gjaldmiðla, sem er í andstöðu við 13. og 14. gr. laga nr. 38/2001.

Í máli þessu gerir sóknaraðili þá kröfu að veðskuldabréfið verði endurreiknað í samræmi við lög nr. 151/2010 og 18. gr. laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu. Til þess að unnt sé að endurreikna lán á grundvelli 18. gr. laga nr. 18/2001 þarf lán að hafa verið tekið vegna íbúðarhúsnæðis til eigin nota. Ekki verður talið að umrætt lán falli undir ákvæði X til bráðabirgða í lögum nr. 38/2001, enda var lánið ekki tekið til öflunar á íbúðahúsi til eigin nota, sbr. B-lið 68. gr. laga nr. 90/2003 um tekjuskatt. Ekki verður fallist á með sóknaraðila að úrskurður yfirséðanefndar í máli nr. 125/2005 hafi fordæmisgildi í því máli sem nú er um rætt, enda átti kærandi í því máli lögheimili og fasta búsetu í þeim sumarbústað sem um var deilt. Með vísan til þessa er ekki unnt að verða við kröfum sóknaraðila um endurútreikning lánsins á grundvelli laga nr. 151/2012 og 18. gr. laga nr. 38/2001.

Reykjavík, 16. mars 2012

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Geir Arnar Marelsson